

[Per Hækkerup.]

Aksel Larsen fandt, at det ud fra et socialistisk synspunkt var noget underligt noget at anbefale, at vi skulle gå ind i fællesmarkedet, og jeg har moret mig med tingets øvrige medlemmer, da hr. Aksel Larsen sagde, at som socialist måtte han beklage, at man ikke havde to hoveder at gribe sig til. Efter at have hørt hr. Gert Petersen, hr. Kai Moltke og hr. Poul Dam forstår jeg, at den bekymring behøver hr. Aksel Larsen ikke længere at have; nu har han fire hoveder at gribe sig til, men om de er socialistiske, eller hvor socialistiske de er, det ved jeg ikke rigtig.

Per Federspiel: Nu har vi jo i denne debat hørt et ord, der vist er anvendt mere end noget andet, og det er ordet „det brede“. Stats- og udenrigsministeren har talt om den brede europæiske løsning og de brede markedsdannelser. Handels- og markedsministeren vil gerne delagtiggøre Europa i et bredt demokrati. Nu ved vi jo alle sammen, hvad statsministeren, som vist er opfinderen af dette udtryk, mener, og derfor sker der ikke nogen skade ved det, det siver ikke uden for disse vægge, for det lader sig ikke oversætte til noget fremmed sprog. Men hvorfor ikke tage tingene, som de er, og sige tingene lige ud: at det, det drejer sig om, er hverken brede eller andre løsninger; det er Danmarks tilslutning til Det europæiske økonomiske Fællesskab og De europæiske Fællesskaber. Det er altså det, det betyder, og så skal jeg lade dette udtryk i øvrigt ligge.

Men jeg vil gerne takke statsministeren for den meget klare politiske udtalelse om, at regeringen ikke har bundet sig til at forhandle om den økonomiske politik med noget enkelt parti. Jeg takker også for den forståelse, som statsministeren lagde for dagen over for det behov, der er for at styrke erhvervslivet i tiden op til vores indtræden i fællesmarkedet. Men jeg vil gerne spørge, om jeg skal forstå statsministerens udtalelser således, at den lovgivning, som nu må forberedes, og hvor det jo vil være yderst vanskeligt at skille de udenrigspolitiske fra de indenrigspolitiske hensyn, vil blive forberedt, som tilfældet var det i 1962, gennem forhandlinger med folketingets markedsudvalg og altså ikke i

det såkaldte røde kabinet. Jeg tror, det vil tjene til betydelig beroligelse i dette høje ting, hvis statsministeren kunne svare bekræftende på dette.

På et andet punkt må jeg sige til statsministeren, at jeg beklager, at vi vist ikke er helt så enige, som han ville give det udtryk af. Statsministeren forstod mine udtalelser således, at alle uoverensstemmelser i markedsspørgsmålet nu var fjernet. Det var ikke det, jeg sagde. Det, jeg sagde, var, at de uoverensstemmelser, der hidtil har været, var uden aktualitet i øjeblikket. Det vil ikke sige, at de ikke senere kan opstå, men jeg håber ikke, de vil opstå.

De vurderinger, der har været fremme under denne debat, var naturligvis alle sammen uhyre interessante, og jeg deler statsministerens optimisme med hensyn til chancerne for, at de britiske forhandlinger vil lykkes. Jeg tror ikke, det er klogt at anstille alt for mange spekulationer. Jeg tror ikke, man skal, for at bruge et lidt surrealistisk billede, spille terninger om skindet, før bjørnen er skudt, men i hvert fald er der politiske elementer i den nuværende europæiske situation, som er ganske anderledes, end de var det i 1961, og det skal jeg ikke komme nærmere ind på. Der er som sagt grund til at tro, at disse forhandlinger vil lykkes.

Nu er det jo ganske klart efter regeringens oplæg, at det, som i 1961, er hensigten at føre disse forhandlinger parallelt med Storbritannien. Jeg vil samtidig minde om, at det også dengang viste sig, at der var væsentlige forskelle i interesserne, og at disse forhandlinger bør føres uafhængigt af de britiske forhandlinger. Naturligvis må vi alle ønske, at så mange EFTA-lande og i det hele så mange europæiske lande som muligt kan være med. Jeg noterede handels- og markedsministerens bedømmelse, som jeg anser for realistisk: at man ikke vil kunne forvente, at en række lande i fællesskab kan føre disse forhandlinger, men at det må være de seks landes myndigheder, ministrene eller Kommissionen, der fører forhandlingerne med de enkelte lande hver for sig.

Jeg tror også, man i denne periode skal afholde sig fra at spekulere for meget på mulige alternativer. Når vi er nået dertil, hvor vi er i dag, er det vel netop, fordi alle